

lesz szava. De az Úr igazi, legkedvesebb napja az, amelyen önmagát adta s adhatja. E napról mondotta: Desiderio desideravi, vágyva vágytam utána. Igazi, kedves napja ez. Régi vágya volt e nap. Beszélt is róla már egy alkalommal.

Csodálatos kenyérszaporítás után a sereg kereste Jézust. Kafarnaumban rá is találtak. «Kerestek engem — úgymond az Úr — nem azért, mert jeleket láttatok, hanem mivel ettetek a kenyérből és jóllaktatok. Fáradozzatok de ne olyan eledelért, mely veszendő, hanem azért, mely megmarad az örök életre, melyet majd az Emberfia ad nektek.» «Mondták azért neki: Uram! mindenkor add nekünk ezt a kenyeret. Mondá tehát nekik Jézus: Én vagyok az élet kenyere. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete vanon és én fel-támasztom őt az utolsó napon.»

Nehezen hihető és érthető beszéd ez a sereg számára s némely tanítvány előtt is. De az Úr beszél, mert vágyva vágyik a nap után, melyen mindezek beteljesülnek. Az igazi, a legkedvesebb után. Szívét fűti a szeretet, mely nagygyá, kedvessé s emlékezetessé fogja tenni e napot. A nap után, melyen kenyeret ad, édes falat kenyeret, mely az Ő teste. Akarja, hogy együk, hogy bennünk legyen és mi Őbenne. Eggyé akar lenni velünk, mint Ő és az Atya is egy. Ez az Ő nagy vágya. Ezért szerezte e napot. Ez teszi majd oly kedvessé, oly felejthetlenné. De még most várni kell e napra. Még nem érkezett el az Ő ideje. «Az én időm még nincs itt...»

Ezt az időt megteremti majd szeretete, mellyel önmagát akarja adni. Ha megkiséreljük önmagunkba nézni, amikor a szeretet erős heve élteti a szívünket, észrevesszük, mint árad el rajtunk a vágy, hogy adjuk magunkat. Közöljük lényünket, szívünket, lelkünket vagyis azt, ami s aki én vagyok. Adjam magamból azt, ami legértékesebb s amelynél nagyobbat, értékesebbet adni nem tudok: adjam, közöljem önmagammat. Ilyen a szeretet! Adni mindig a lehető legtöbbet, legszebbet, legértékesebbet és ezt minél előbb. S amikor ezt teszi, az számára a legkedvesebb pillanat, a legédesebb nap.

Az Úr pedig epedve vágyta ezt a pillanatot, ezt a napot, — mert az az Ő napja volt, — amikor szeretetében önmagát adhatta, «mert Ő szerette övéit, kik e világban valának, mindvégig szerette őket». (Ján. 6.)

Az Ő ideje, az Ő napja teljesedett be az első Nagycsütörtökön, amikor is «vevén Jézus a kenyeret, megáldá, megszegé és tanítványainak adá, mondván: Vegyétek és egyétek, ez az én testem. És vevén a kelyhet, hálát ada és nekik adá, mondván: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az újszövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára». (Mt. 26.)

Köztünk maradt Jézus, titokzatosan ugyan, de köztünk van, mint aki közénk való. Ezt szeretetében tette, csodálatos szeretetében. Ezért kedves napja ez az Úrnak.

Szeretetében óhajtja, hogy az Ő napja a miénk is legyen. Kívánja, hogy megemlékezzünk e napról: Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! Hogyan? Ünnepeljétek! Üljetek asztalomhoz! Vegyétek és egyétek az én testemet. Ez táplál

és őriz meg titeket az örök boldogságra! Ez ad nektek igazi életet, erőt. «Aki e kenyeret eszi, örökké élni fog.» Vegyétek és igyátok az én véretem. Ez fölűdít. Tüzesít. A szeretet tüzet gyújtja. Meleg életet áraszt belénk. «Vér-vér oltja ki csak a kint» — mondotta Suso Henriknek egy elhalt társa. Hát igyátok ebből mindnyájan.

Igy emlékezzetek! Igy ünnepeljétek! Igy lesz az Úr legkedvesebb napja a mi napunkká is. Ez a legalkalmasab, hogy az Úr napját megüljük. S a legbiztosabb is, hogy a nagy találkozás és számadás napjára élőkészüljünk.

Megemlékezzél arról, hogy az Úr napját szeretetben megszenteljed, az Ő szeretet-lakomáját megünnepeljed. P. Csellár Jenő O. S. P.

Templomom

A lelkem szépség temploma.

Jóság a sekrestyése.

A magasságot szomjazón

Nem lelem utam mégse.

De harangod hogyha kondul

Hófehér égi jóság,

Kinyílnak szent oltáraidon

Mélytitkú égi rózsák...

S míg illatuk száll, mint a tömjén

Tobzódva égi kincsen,

Átvonul lelkem templomán

A láthatatlan Isten. Ifj. Schreil Gyula

A Szent Vér ünnepe

(Július 1.)

A Szent Vér ünnepét üli ma az Egyház az ő liturgiájában. Annak a szent Vérnek ünnepét, mely az Isten-ember ereiben csobogott, mely e csodálatos élet lángját táplálta, mely ezt a legszentebb Testet járta keresztül-kasul s dobogtatta meg áldott Szívét örömmel és fájdalommal. Azt a drága Vért ünnepli, mely a Parasceve napjára virradó éjszakán a Getszemani kert szörnyű elhagyatottságában, a szenvedő Jézus irtózatossá haláltusájában verődött ki rajta izzó verejtékcseppekben, véres gyöngyszemekben, melyek végigcsordultak kintől eltorzult arcán s az Olajfák hegyének mohos szikláira peregtek alá. «És lőn az ő verejtéke, mint a földre hulló vérnek cseppjei» (Lk. 22, 44.) mondja az Irás. Arról a Vérről emlékezzünk ma, mely kegyetlen ostorcsapások alatt hullott Testéből, mely a töviskoszorú égő tövisei alól serkent, mely a négy szeg verte sebekből patakzott tékozlón, hogy mohón itta föl a keresztfa, a Golgota s a lelkek szomjas, megváltásra szomjas, Istenvére szomjas földje. S a mai ünnepi evangélium azt a jelenetet beszéli el, amikor ez az isteni